

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

Poslovni broj: 1 P-65/13-31

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu pojedincu Radovanu Raduki, u pravnoj stvari tužitelja CRTORAD d.o.o., OIB: 11220039593, Varaždin, Varaždinska ulica, odvojak III., kojeg zastupaju punomoćnici Josip Kozjak, odvjetnik iz Varaždina, Franjevački trg 11 i Ana Kalšan Mališ, odvjetnica iz Čakovca, R. Boškovića 28, protiv tuženika GRAD VARAŽDIN, OIB: 13269011531, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Brlečić & partneri u Varaždinu, Optujska 25, radi ispunjenja ugovora o koncesiji, vrijednost predmeta spora: 501.000,00 kn, nakon glavne rasprave zaključene 16. lipnja 2015. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 24. srpnja 2015.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da ispuní obveze preuzete Ugovorom o koncesiji održavanja i naplate parkirališnih mjesta na javnim parkiralištima Grada Varaždina od 21. prosinca 2007. i Aneksom Ugovora o koncesiji od 10. veljače 2011. na način da omogući tužitelju naplatu parkiranja osobnih vozila te upravljanje i održavanje parkirališnih mjesta na 856 javnih naplatnih parkirnih mjesta u Gradu Varaždinu prema sljedećim uvjetima:

- cijenom parkiranja dnevne parkirališne karte u iznosu od 100,00 kn sa cijenom satne parkirališne karte u iznosu od 5,00 kn, te sa cijenom godišnje povlaštene karte za stanare unutar povlaštene zone u iznosu od 1.000,00 kn, koje cijene vrijede za sve kategorije parkirališta, te uz uvjet da je korisnik parkirališta dužan kupiti odnosno istaknuti parkirnu kartu u roku od 5 minuta od ulaska na javno parkiralište s naplatom u Gradu Varaždinu,

- vremenom naplatnog parkiranja i površinama parkirališta u:

0. kategoriji – garaža u Ulici braće Radić u Varaždinu – od 0,00 do 24,00h;

1. kategoriji – Ulica Ivana Cankara, Kukuljevićeva ulica (od Šenoine do Preradovićeve), Ulica P. Preradovića (od Kukuljevićeve do Trga bana Jelačića), Ulica A. Šenoa, Trg bana Jelačića i Trg Slobode – od ponedjeljka do petka od 8 do 20h, subotom od 8 do 15h,

2. kategoriji – Trg bana Jelačića (ispred Tive), Ulica Andrije Kačića Miošića, Milkovićeve ulica, Ulica braće Radić (od Ulice Zrinskih i Frankopana do Kratke ulice), Cesarčeva ulica, Stepinčeva ulica, Pavlinska ulica, Ulica cara Emina, Preradovićeve ulica (od Kolodvorske do Kukuljevićeve ulice), Habelićeva ulica i ispred restorana Graničar, Zagrebačka ulica (ispred Konzuma i uz zgradu Fine), Kukuljevića ulica (od Preradovićeve do Ognjena Price) – od ponedjeljka do petka od 8 do 20h, subotom od 8 do 15h,

3. kategoriji – Nazorova ulica, Kolodvorska ulica (ispred Doma zdravlja), Ulica Frane Kurelca (od Trga bana Jelačića do Trenkove ulice), Ulica braće Radić (kod starog ulaza u bolnicu) i Jurkovićeve ulica – od ponedjeljka do petka od 8 do 15h, sve u roku od osam dana."

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 15.625,00 kn u roku od osam dana.

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u daljnjem iznosu od 100,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je 11. veljače 2013. podnio tužbu radi ispunjenja obveza preuzetih Ugovorom o koncesiji od 21. prosinca 2007. godine i Aneksom Ugovora o koncesiji od 10. veljače 2011. godine, i to obveze tuženika da tužitelju omogući naplatu parkiranja na 856 parkirnih mjesta pod uvjetima utvrđenim Ugovorom o koncesiji i Aneksom Ugovora o koncesiji.

U obrazloženju tužbe je, u bitnom, naveo da je tuženik Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2012. i Zaključkom o određivanju cijene parkirališnih karata od 17. siječnja 2013. povrijedio odredbe Ugovora o koncesiji time što je ukinuo dnevnu parkirališnu kartu, time što je vrijeme u kojem je korisnik parkirališta dužan platiti parkirališnu kartu povećao s 5 na 15 minuta, što je obvezao tužitelja na omogućavanje korištenja bez naknade zatvorenog parkirališta za određene manifestacije i što je uveo besplatno parkiranje službenih vozila tuženika, dok je Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o određivanju javnih parkirališta na kojima se obavlja naplata od 21. prosinca 2012. povrijedio odredbe Ugovora o koncesiji time što je ukinuo 230 parkirališnih mjesta pod naplatom u Gradu Varaždinu i što je na Trgu bana Jelačića uveo besplatno parkiranje u vremenu od 8,00 do 10,00 sati. Predložio je izvesti dokaz saslušanjem Ivana Čehoka, tadašnjeg gradonačelnika Grada Varaždina, Zlatka Horvata, tadašnjeg zamjenika gradonačelnika Grada Varaždina, Tajane Kaniški, pravnice tuženika i Tome Ježovite, direktora tužitelja, na okolnost da su izmjene načina i uvjeta naplate parkiranja nakon sklapanja Ugovora o koncesiji iz 2007. izvršene suglasno i dogovorno sukladno proceduri propisanoj koncesijskim ugovorom. Kao dokaze je priložio isprave na listovima 25 do 231 spisa.

Tuženik je, u odgovoru na tužbu (listovi 246 do 251 spisa), detaljno osporio sve citirane navode iz tužbe.

Na ročištu glavne rasprave održanom pred ovim sudom 16. lipnja 2015. tužitelj je ustrajao s tužbenim zahtjevom u cijelosti. Ustrajao je i s prijedlogom za izvođenjem dokaza navedenih u tužbi. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu smatrajući da je tuženik u cijelosti ispunjavao svoje obveze iz Ugovora te da ih i dan danas ispunjava. Posebno je istaknuo kako u ovom trenutku u Gradu Varaždinu, a prema zadnjem utvrđenom stanju na dan 11. 4. 2013., broj naplatnih parkirnih mjesta iznosi 747, a broj parkirnih mjesta za osobe sa invaliditetom iznosi 31, prema općepoznatoj činjenici je broj parkirnih mjesta u podzemnoj garaži u Kapucinskom trgu cca 470, iz čega proizlazi da je ukupan broj naplatnih parkirnih mjesta u Gradu Varaždinu cca 1220. U prilog prednje navedenom priložio je zapisnik od 11. 4. 2013. kojim je utvrđen broj mjesta pod naplatom u Gradu Varaždinu izuzev parkirnih mjesta u podzemnoj garaži na Kapucinskom trgu, a koji je sastavljen po zajedničkoj komisiji Grada Varaždina i društva Crtorad (listovi 295 i 296 spisa). U odnosu na dokaze tuženik se složio da se izvrši uvid u priložene dokaze odnosno materijalnu dokumentaciju, smatrajući da

nema potrebe za izvođenjem personalnih dokaza u vidu saslušavanja svjedoka predloženih od strane tužitelja, međutim, ako sud smatra potrebnim da se saslušavaju svjedoci tada predlaže saslušati gradonačelnika Grada Varaždina Gorana Habuša. Punomoćnici tužitelja su ustrajali s prijedlogom za izvođenjem dokaza saslušanjem. Sud je odbio prijedloge stranaka za izvođenjem dokaza saslušanjem predloženih osoba, nakon čega stranke nisu imale što za dodati, osim što je tužitelj predložio prihvatiti tužbeni zahtjev, a tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev. Sud je izveo dokaz uvidom u isprave priložene u spisu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev radi ispunjenja obveza preuzetih Ugovorom o koncesiji od 21. prosinca 2007. godine i Aneksom Ugovora o koncesiji od 10. veljače 2011. godine, i to obveze tuženika da tužitelju omogući naplatu parkiranja na 856 parkirnih mjesta pod uvjetima precizno naznačenim u izreci ove presude. Stoga, da bi predmetni tužbeni zahtjev bio osnovan sud bi morao utvrditi postojanje sljedećih kumulativnih pretpostavki:

- da se tuženik ugovorno obvezao prema tužitelju omogućiti mu naplatu "dnevne parkirališne karte",
- da se tuženik ugovorno obvezao prema tužitelju da je korisnik parkirališta dužan platiti parkirališnu kartu u roku od 5 minuta i
- da se tuženik ugovorno obvezao prema tužitelju omogućiti mu naplatu parkiranja osobnih vozila te upravljanje i održavanje parkirališnih mjesta na 856 javnih naplatnih parkirnih mjesta u Gradu Varaždinu, bez mogućnosti jednostrane izmjene toga dijela Ugovora.

Što se tiče postojanja prve kumulativne pretpostavke, da se tuženik ugovorno obvezao prema tužitelju omogućiti mu naplatu "dnevne parkirališne karte", sud ponovno, kao i u, sada pravomoćnom, rješenju ovoga suda od 29. travnja 2013., ističe da "ukidanje instituta dnevne parkirališne karte" ne predstavlja povredu obveza tuženika s osnove Ugovora o koncesiji od 21. prosinca 2007. godine i Aneksa Ugovora o koncesiji od 10. veljače 2011. godine (listovi 25 do 30 spisa) jer se nigdje u navedenom Ugovoru "institut dnevne parkirališne karte" niti ne spominje. Čl. 8. st. 1. Ugovora o koncesiji ugovoreno je da su cijena i vrijeme parkiranja utvrđeni (isključivo) Pravilnikom o načinu i naplati parkiranja na javnim parkiralištima na području Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" 4/06, listovi 182 do 186 spisa), a navedeni Pravilnik nigdje ne spominje dnevnu kartu već u čl. 20. za povredu odredbi iz čl. 19. (protuustavno) predviđa plaćanje ugovorne kazne. Dakle, ne postoji obveza tuženika prema tužitelju s osnove Ugovora o koncesiji da mu omogući naplatu parkiranja na 856 parkirnih mjesta u Gradu Varaždinu s "cijenom parkiranja dnevne parkirališne karte u iznosu od 100,00 kn" pa je već to prvi razlog neosnovanosti tužbenog zahtjeva.

S tim u vezi se ponavlja i da činjenica da je tuženik, Odlukom o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2009. (listovi 187 do 190 spisa), uveo "institut dnevne parkirališne karte" ne može ni na koji način imati utjecaja na postojanje obveze tuženika prema tužitelju s osnove Ugovora o koncesiji s koje, jedine osnove tuženik ima obveze prema tužitelju i na koji se Ugovor uostalom i sam tužitelj poziva i u samom tužbenom zahtjevu. Naime, pogrešno tužitelj smatra da se tuženik donošenjem Odluke o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2009. i Zaključka od 28. prosinca 2009. obvezao prema tužitelju na postojanje "instituta dnevne parkirališne karte", sukladno čl. 8. st. 2. Ugovora o koncesiji, jer da je time donesena odluka o novoj cijeni parkiranja na prijedlog korisnika

koncesije i Upravnog odjela za komunalni sustav, urbanizam i zaštitu okoline, u smislu te ugovorne odredbe, i to iz četiri razloga:

- prvi je, jer se odredba čl. 8. st. 2. Ugovora o koncesiji odnosi samo na "odluku o novoj cijeni parkiranja", a ugovor o koncesiji može se, na prijedlog davatelja koncesije ili koncesionara, izmijeniti za vrijeme njegova trajanja samo kada su uvjeti i mogućnosti za nastanak izmjene bili predviđeni u dokumentaciji za nadmetanje i ugovoru o koncesiji na jasan, nedvosmislen i precizan način, neovisno o tome što se u konkretnom slučaju ne primjenjuje Zakon o koncesijama ("Narodne novine" broj 143/12) već Zakon o koncesijama ("Narodne novine" broj 89/92). To iz razloga jer je predmetnim Ugovorom o koncesiji bila predviđena mogućnost izmjene samo u pogledu cijene parkiranja, ne i u pogledu načina naplate parkiranja odnosno postojanja više vrsti karata (dnevni i satni), a Pravilnik na kojega se poziva Ugovor o koncesiji u čl. 8. st. 1. nije predviđao dnevne već samo satne i višesatne karte, što je izričito istaknuo i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci od 20. lipnja 2013. godine,

- drugi je, jer se, neovisno o mjerodavnom Zakonu o koncesijama, o izmjeni ugovora o koncesiji sklapa dodatak ugovoru o koncesiji, kojem prethodi odluka o izmjeni odluke davanja koncesije, a koji dodatak ugovora ovdje stranke nesporno nisu sklopile ni nakon donošenja Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-355/2007, I-I-3924/07 od 10. prosinca 2008., a niti nakon donošenja Odluke o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2009. i Zaključka od 28. prosinca 2009. godine. To pak iz razloga jer je i Zakonom o koncesijama ("Narodne novine" broj 89/92) bilo propisano da se odluka o koncesiji donosi na temelju provedenog javnoga prikupljanja ponuda ili javnog natječaja ili na zahtjev ako je to određeno posebnim zakonom (čl. 3. toga Zakona) pa je jasno da je i prema tom Zakonu ugovor o koncesiji (pa, samim tim, i izmjene ugovora o koncesiji) morao biti sastavljen u skladu s odabranom ponudom i odlukom o davanju koncesije. Naime, suprotno stajalište bi značilo da se izmjenama ugovora može zaobići sam smisao javnog natječaja, u bitnom, odabiranje najpovoljnije ponude i zaštita javnog interesa,

- treći je, jer su stranke, štoviše, naknadno, 10. veljače 2011., sklopile Aneks Ugovora o koncesiji pa su, ako su htjele učiniti Odluku o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2009. i Zaključak od 28. prosinca 2009. sastavnim dijelom Ugovora to tada mogle učiniti, kao što su to npr. za Pravilnik o načinu i naplati parkiranja na javnim parkiralištima na području Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" 4/06) učinile čl. 8. st. 1. Ugovora o koncesiji od 21. prosinca 2007. godine. Dakle, čak i neovisno o tome što, prethodno tome, nije donesena odluka o izmjeni odluke davanja koncesije, stranke se niti u naknadno sklopljenom Aneksu Ugovora o koncesiji nisu pozvale na Odluku o organizaciji i načinu naplate parkiranja od 21. prosinca 2009. i Zaključak od 28. prosinca 2009.,

- četvrti je, jer predmetni Ugovor o koncesiji nije mogao biti izmijenjen na opisani način niti primjenom čl. 294. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, dalje ZOO), kako to pogrešno drži tužitelj, jer u konkretnom slučaju pisani oblik ugovora o koncesiji, na koji upućuje i čl. 8. Zakona o koncesijama ("Narodne novine" broj 89/92), nije propisan u interesu ugovornih strana već radi zaštite javnog interesa pa "iz cilja radi kojega je oblik propisan očito proizlazi što drugo" (iznimka iz čl. 294. ZOO-a).

Zbog svih navedenih razloga odnosno, ukratko, zbog toga jer se okolnost jesu li izmjene načina i uvjeta naplate parkiranja nakon sklapanja Ugovora o koncesiji iz 2007. izvršene sukladno proceduri propisanoj koncesijskim ugovorom ne utvrđuje izvođenjem dokaza saslušanjem sud nije izveo dokaz saslušanjem Ivana Čehoka, tadašnjeg gradonačelnika Grada Varaždina, Zlatka Horvata, tadašnjeg zamjenika gradonačelnika Grada

Varaždina, Tajane Kaniški, pravnice tuženika i Tome Ježovite, direktora tužitelja, na okolnost da su izmjene načina i uvjeta naplate parkiranja nakon sklapanja Ugovora o koncesiji iz 2007. izvršene suglasno i dogovorno sukladno proceduri propisanoj koncesijskim ugovorom. Naime, ne radi se o činjeničnom već o pravnom pitanju, a sud poznaje pravo. Posljedično tome, sud nije izveo niti dokaz saslušanjem sadašnjeg gradonačelnika Grada Varaždina, Gorana Habuša.

Nadalje, tužitelj nije dokazao niti postojanje druge kumulativne pretpostavke za ocjenu tužbenog zahtjeva osnovanim, da se tuženik ugovorno obvezao prema tužitelju da je korisnik parkirališta dužan platiti parkirališnu kartu u roku od 5 minuta, i to iz razloga jer ni takva obveza tuženika nije predviđena ni Ugovorom o koncesiji od 21. prosinca 2007. godine niti Aneksom Ugovora o koncesiji od 10. veljače 2011. godine, a niti Pravilnikom o načinu i naplati parkiranja na javnim parkiralištima na području Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" 4/06). Upravo suprotno, odredbom čl. 19.a) Pravilnika određeno je da korisnik parkirališta čini povredu Pravilnika "ako ne istakne parkirnu kartu ispod vjetrobranskog stakla u roku od 10 min od početka parkiranja u položaj da su vidljivi svi podaci na karti ili ne plati parkiranje mobitelom u roku od 10 min od početka parkiranja". I ovdje se ističe da ni Odluka protivnika osiguranja od 21. prosinca 2009. kojom je uvedena obveza korisnika parkirališta da u roku od 5 minuta od parkiranja vozila vidljivo istakne ili putem mobilnog telefona plati satnu kartu ne može ni na koji način imati utjecaja na postojanje obveze tuženika prema tužitelju s osnove Ugovora o koncesiji s koje, jedine osnove tuženik ima obveze prema tužitelju. Također, ni ovdje se ne radi o odluci o novoj cijeni parkiranja u smislu čl. 8. st. 2. Ugovora o koncesiji, kako to pogrešno drži tužitelj.

Zatim, tužitelj niti do zaključenja glavne rasprave nije ni precizirao niti dokazao na koji bi se dio tužbenog zahtjeva odnosno na koja bi se parkirališta odnosila obveza tužitelja na omogućavanje korištenja bez naknade zatvorenog parkirališta za određene manifestacije budući da je samo naveo da su parkirališta na Trgu bana Jelačića i Kapucinskom trgu bila zatvorena u vrijeme sklapanja Ugovora o koncesiji, ali ne i koja su parkirališta od onih navedenih u tužbenom zahtjevu danas zatvorena. S druge strane, parkiranje službenih vozila tuženika svakako nije predmet tužbenog zahtjeva jer tužitelj u tužbenom zahtjevu uopće ne spominje službena vozila tuženika već samo "osobna vozila". Protivno shvaćanju tužitelja, tuženikova službena vozila ne mogu spadati u "osobna vozila" jer to ona nisu, neovisno o tome jesu li ona navedena u određenim Pravilnicima, pa je tužitelj trebao tužbenim zahtjevom obuhvatiti i tuženikova službena vozila ako je htio ishoditi naplatu parkiranja i za ta vozila.

Što se tiče ukidanja 230 parkirališnih mjesta pod naplatom u Gradu Varaždinu, ponavlja se i da sam tužitelj u tužbi obračunava štetu koju bi tuženik pretrpio, primjenom nezakonitih akata, s osnove smanjenja koncesijske naknade radi smanjenja parkirnih mjesta u ukupnom iznosu od 5.807.790,00 kn odnosno 232.311,60 kn godišnje, čime zapravo posredno ukazuje na sadržaj odredaba čl. 3. st. 6. i 7. Ugovora o koncesiji prema kojima "će se u slučajevima povećanja ili smanjenja broja parkirnih mjesta, osim parkirnih mjesta u podzemnoj garaži, temeljem Zaključka Gradskog poglavarstva uvećati odnosno smanjiti iznos koncesijske naknade razmjerno broju novih parkirnih mjesta", s tim da "koncesijska naknada po jednom parkirnom mjestu, u vrijeme potpisa Ugovora, iznosi 175,20 kn godišnje". Zato je posve jasno da tuženik donošenjem i primjenom spornih akata nije povrijedio svoje obveze s osnove Ugovora o koncesiji već je upravo iskoristio tamo ugovorenu mogućnost. To uostalom proizlazi i iz čl. 7. Ugovora o koncesiji kojim su se "ugovorne strane usuglasile da nakon

izgradnje podzemne garaže na Kapucinskom trgu Gradsko poglavarstvo na prijedlog Upravnog odjela za komunalni sustav, urbanizam i zaštitu okoline Grada Varaždina može donijeti odluku o ukidanju parkiranja duž prometnica u povijesnoj jezgri Grada.", a da je navedena podzemna garaža izgrađena proizlazi iz tužiteljevih navoda u činjeničnoj osnovi tužbenog zahtjeva. Stoga u konkretnom slučaju valja primijeniti citiranu odredbu čl. 7. Ugovora o koncesiji posljedično čemu je netočan tužiteljev navod da Ugovor o koncesiji nigdje ne navodi da je smanjenje ili povećanje broja parkirnih mjesta moguće učiniti jednostrano jer je u citiranom čl. 7. upravo to navedeno. Usporedbom parkirališta naznačenih u tužbenom zahtjevu i parkirališta naznačenih u Odluci o izmjenama i dopunama Odluke o određivanju javnih parkirališta na kojima se obavlja naplata (listovi 200 i 201 spisa) dolazi se do zaključka da samo parkirališta u "ulici Ivana Cankara" i "ulici Andrije Kačića Miošića" nisu naznačena i u Odluci o izmjenama i dopunama Odluke o određivanju javnih parkirališta na kojima se obavlja naplata (listovi 200 i 201 spisa) pa kako se radi o ulicama koje se nalaze u neposrednoj blizini izgrađene garaže na Kapucinskom trgu i u povijesnoj jezgri grada, i to upućuje na opravdanost primjene čl. 7. Ugovora o koncesiji u konkretnom slučaju. S tim u vezi, tužitelj je točno naveo da su spornom Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o određivanju javnih parkirališta na kojima se obavlja naplata od 21. prosinca 2012. (listovi 200 i 201 spisa) ukinuta određena parkirna mjesta i na parkiralištima koja se nalaze izvan povijesne zgrade Grada (npr. Ulica braće Radić, Zagrebačka ulica i dr.), ali je pritom propustio navesti da ta parkirna mjesta (npr. u Ulici braće Radić, od Trakošćanske ulice do Ulice Ratimira Hercega navedena u čl. 2. Aneksa Ugovora, poledina lista 29 spisa) uopće nisu obuhvaćena tužbenim zahtjevom, zbog čega je taj tužiteljev činjenični navod nevažan za konačan ishod ovoga spora.

Također, s obzirom na citirani sadržaj odredaba čl. čl. 3. st. 6. i 7. te čl. 7. Ugovora o koncesiji odnosno činjenicu da je tužitelj mogao u potpunosti ukinuti parkiranje ili, s ugovorenom posljedicom, uvesti besplatno parkiranje na parkiralištu na Trgu bana Jelačića, prema ocjeni ovoga suda, on je to bio ovlašten učiniti i (samo) u vremenu od 8-10 sati na tom, jedinom parkiralištu, a na što dodatno upućuje i čl. 7. st. 2. Pravilnika o načinu i naplati parkiranja na javnim parkiralištima na području Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" 4/06) prema kojemu Gradsko poglavarstvo može odrediti i drugačije vrijeme naplate parkiranja, a kojim je Pravilnikom, sukladno čl. 8. st. 1. Ugovora o koncesiji, utvrđeno i vrijeme parkiranja. Drugim riječima, i za takvo smanjenje vremena naplate na jednom parkirališnom mjestu predlagatelj osiguranja može tražiti razmjerno smanjenje iznosa koncesijske naknade.

I konačno, tužitelj nije osporio činjenicu koju je tuženik iznio i dokazao na ročištu od 16. lipnja 2015., na kojemu je zaključena glavna rasprava, da ukupan broj naplatnih parkirnih mjesta u Gradu Varaždinu na kojima tužitelj naplaćuje parkiranje iznosi otprilike 1220, dakle, znatno više od 856 parkirnih mjesta na kojima tužitelj traži da mu tuženik omogući naplatu parkiranja osobnih vozila pa je i to razlog zašto je predmetni tužbeni zahtjev svakako valjalo, primjenom čl. 9. ZOO-a u vezi s ranije citiranim ugovornim odredbama i odredbama Zakona o koncesijama ("Narodne novine" broj 89/92), argumentom po suprotnosti, ocijeniti neosnovanim u cijelosti.

Odluka o trošku utemeljena je na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13) s obzirom na to da je tužitelj u cijelosti izgubio ovu parnicu. Tuženik ima pravo

na naknadu troška sastava odgovora na tužbu u iznosu od 6.250,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, dalje OT), zastupanja na ročištu od 14. travnja 2014. u iznosu od 625,00 kn, primjenom Tbr. 9. t. 5. u vezi s Tbr. 42. OT-a, zastupanja na ročištu od 16. lipnja 2015. u iznosu od 6.250,00 kn, primjenom Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT-a, te sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, primjenom Tbr. 1. st. 2. Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 26/03, pročišćeni tekst, 125/11).

Tuženik nema pravo na naknadu troška dodatne pristojbe na rješenje o pristojbi u iznosu od 100,00 kn jer si je taj trošak sam prouzročio, nepravodobnim plaćanjem sudske pristojbe.

U Varaždinu 24. srpnja 2015.

SUDAC
 Rađovan Raduka, v.r.
 Za točnost otpavka – ovlaštteni službenik

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od osam dana od dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o tom ročištu. Ako stranka nije uredno obaviještena o tom ročištu, može podnijeti žalbu u roku od osam dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda Visokom trgovačkom sudu RH u tri istovjetna primjerka.